

ἀρχόντισσα κοιν. Κέρδισε χρήματα κ' έγινε ὁ πρὸ ἀρχοντας τοῦ χωριοῦ Νίσυρ. Μὴ φορὰ ἦτανε ἕνας ἀρχοδάς πολὺ ἀρχοδάς καὶ πολὺ φιλάργυρος Θράκ. Σεῖς οἱ ἀρχόντοι δὲν καταδέχεστε τοσοῖ φτωχοὶ Σκῦρ. *Εἶτουνε εἷνας γυναῖκα ἀρχόντισσα καὶ εἷνας γυναῖκα φτωδέσσα (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. Μὲ τὸ νὰ ἔτον πολλὰ ἀρχοντας ὁ λόγος αὐτ' εἶδεν πέρασιν (ἐκ παραμυθ.) Κερασ. Παροιμ.

*Ὁ Βλάχος ἀρχως κί ἂν γενῇ, βλαχίλας θὰ μυρίσῃ ἐπὶ ὀψιπλούτου μὴ δυναμένου νὰ ἐκπλύνῃ τὸν ρύπον τῆς γυδαίας καταγωγῆς του) Πελοπν. (Κορινθ.) *Ἀπὸ καινούργιο ἀρχοντα κί ἀπὸ παλαιὸ διακονιάρη ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ (ἀφ' ὧν ἔχεται εἶναι ὁ ἀλαζὼν νεόπλοτος καὶ παλαιὸς ἐπαίτης. εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγκαζόμεθα νὰ δώσωμεν ἐλεημοσύνην διὰ ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς αἰτήσεις του) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 24,309.

*Ἀρχοντας μὲ δίχως βιός | πεινασμένος ποτικὸς (οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει εὐγένεια ἄνευ πλούτου) Ἰόνιοι Νῆσ.

*Ἀρχοντας ὁ καυχησιάρης | καὶ φτωχὸς παραπονηάρης (ὁ πλούσιος συχνάκις ὀμιλεῖ μετ' αὐταρεσκείας περὶ ἑαυτοῦ, ὁ δὲ πτωχὸς ἀδιαλείπτως μεμψιμοιρεῖ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 32,418.

*Εφτωχὸν πονεῖ ντὸ 'κ' ἔδ' | κί ἀρχοντας πονεῖ ντὸ θέλ' (ὁ πτωχὸς πονεῖ εἰς ὅ,τι δὲν ἔχει καὶ ὁ πλούσιος πονεῖ εἰς ὅ,τι θέλει) Τραπ.

*Ἀρχοντας μὲ τὰ φλουριά του | κί ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιμά του (ὁ μὲν πλούσιος χαίρει διὰ τὸν πλοῦτον του, ὁ δὲ πτωχὸς διὰ τὰ παιδιὰ του) Κάρπ.

*Ἀρκον παιδὶν ἀπόθανε κί ὁ κόσμος ἐσυγκλύστη, φτωχοῦ παιδὶν ἀπόθανε κ' ἡ γειτονιά 'ν τὸ ξέρεῖ (ἐσυγκλύστη = κατεποντίσθη, 'ν = 'ἐν, δὲν) Καρδάμ.

*Ὡστε νάρτη τ' ἀρχόντου τὸ κέφι βγαίνει τοῦ φτωχοῦ ἢ ψυχῇ Χίος. β) *Ἡ κλητικὴ μετὰ τοῦ μου ἐπιφωνηματικῶς Κεφαλλ. : Μοῦντζες, ἀρχοτά μου, νὰ 'χετε ὅλοι! 3) *Ὁ σύζυγος καὶ θηλ. ἀρχόντισσα ἢ σύζυγος κατὰ φιλοφρόνησιν πολλαχ. : Νὰ χαρῆς τὸν ἀρχοδά σου! (εὐχὴ) Κρήτ. Νὰ χαρῆς τὸν ἀρχω σου καὶ τ' ἀρχοντόπουλλά σου! Μύκ. Χαιρετίσματα 'ς τὴν ἀρχόντισσά σου Λεξ. Περίδ. || Παροιμ.

*Ἀρκόντισσα καὶ παστρική, | ξεσυνερίζουνε μαζί (ἢ καθαριότης ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν πλοῦτον) Κάρπ.

*Ἀρκόντισσά 'ναι, δέτε την, | ψωμί δὲν ἔχει, κλαίτε την (ἐπὶ πτωχῆς πλουσίως ἐνδεδυμένης) αὐτόθ.

*Ἐνα τό 'χει ἡ ἀρχοντοῦ, | ἂν βροντοῦν κί ἂν δὲν βροντοῦν (ἐπὶ τοῦ ἀφιλοτίμου μὴ προσέχοντος εἰς τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν διαγωγὴν του) Σκῦρ. || Γνωμ.

Ὁῦλοι τὸν ἀρχοντ' ἀγαποῦν ποῦ 'ναι πολὺ τὸ βιός του τσαὶ τὸ φτωχὸ τὸνε μισοῦν ποῦ 'ναι πολὺ τὸ χρὸς του Σκῦρ. || *Ἄσμ.

Κόρ', ἀρχως σου θὰ παδρευτῇ κί ἄλλη ξαθὴ θὰ πάρῃ Κρήτ.

Νὰ σὲ τιμοῦν οἱ ἀρχονταῖοι, τοῦ κόσμου οἱ ἀντρειωμένοι Καρ.

Στρώσι χαλιά, στρώσι σπαθιά νὰ κάτσουν ἀρχονταῖς νὰ κάτ' οὐ νγὸς νὰ μουλονγήσ' τί εἶδι τί δὲν εἶδι *Ἀδριανούπ.

Σίλοι ἀρχοντοὶ δῖλοι, δῖλοι προσκυνητᾶδες, ἐχπάστιαν καὶ θὰ πάγουνε, θὰ πάν νὰ προσκυνοῦνε

Χαλδ. *Ἡ σημ. καὶ μεσν. Τὸ θηλ. Ἀρχόντισσα τοπων. Χίος (Βολισσ.) καὶ κύρ. ὄνομα Ἀρχόμισσα Κρήτ. Ἀρχοντοῦ πολλαχ. Ἀρχόντω πολλαχ. Ἀρχόδω Κύθηρ. Ἀρχόντου Θράκ. Μακεδ. Ἀρχοντὼ Σκῦρ. 4) Θηλ. πληθ. ἀρχόδ' σεις, αἱ νεοράιδες Θράκ. (Μάδυτ.) καὶ: καλὲς ἀρκόντισσες ταυτόσημον Χίος. Συνών. καλὲς κυράδες. 5) Γενικ. τῶν

τριῶν Ἀρχόντω, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Κύθηρ. Τῶν τρεῶν Ἀρχοντίων (συνών. τῷ προσηγουμένῳ) Πόντ. (Σάντ.)

Β) Μεταφ. 1) Ὁ ὄνος Εὐβ. (Κουρ.): Πόσο τὸν πουλεῖς τὸν ἀρχοντά σου; 2) Πληθ. ἀρχονταῖς, οἱ ὄρχεις Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1. 3) Θηλ. ἀρχόντισσα κατ' ἀντίφρ. ἢ ἀνθρωπίνῃ κόπρῳ Κεφαλλ.: Ἐπάτησα μὲν ἀρχόντισσα. 4) Θηλ. ἀρχόντισσα ἐν τῇ συνθηματικῇ γλῶσσῃ ὁ ἀχυρὼν Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀρχοντάτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀρχοντάτα Λέσβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρχονταῖος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατα.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχόντων, ὡς ἀρμόζει εἰς ἀρχοντα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχοντάδικα.

ἀρχοντεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχοδεῖο Κύθηρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς καταλ. -ειό.

Περίληπτικῶς ἀρχοντες, ἀρχοντικαὶ οἰκογένειαι: Ὅποιονε βρέσκανε ἀπὸ τὸ ἀρχοδεῖο κόβανε (ὅτε ποτὲ ἐπαναστάτησαν οἱ χωρικοὶ κατὰ τῶν ἀρχόντων).

ἀρχόντεμα τό, ἀμάρτ. ἀρχόντεμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀρχόντ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρχόντιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντεύω. Τὸ νὰ γίνῃ τις πλούσιος ἐνθ' ἂν.: Τ' ἀρχόντ'μα σ' σ' ἔκαν' νὰ μὴ μᾶς ξ' γῶρ'ς Ζαγόρ.

ἀρχοντεμός ὁ, ἀμάρτ. ἀρχοντιμός Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντεύω.

Τὸ νὰ εἶναι τις εὐγενής, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν: Τί ἀρχοντιμός εἶναι αὐτό, ἀφοῦ δὲν ξέρ' γιατί ζῇ αὐτός; Οὐ ἀρχοντιμός ἔχ' πουλλὰ ρέουλα (κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις καὶ διατυπώσεις ἐθιμοτυπίας).

ἀρχοντένω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀρχοδένω πολλαχ. ἀρχοντένου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχοδένου πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ὀρχοντένω Σύμ. ἀρχοντύνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχοδύνου Ἱμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας.

Μετβ. πλουτίζω τινά, κάμνω τινά πλούσιον Βιθυν.: Φταῖς σὺ ποῦ τὸν ἀρχοδύνες. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι πλούσιος ἐνθ' ἂν. Ἀρχοδύνε πρὸς καὶ περηφανεύτηκε Βιθυν. Ὁ δεῖνα ἐρχοδύνε ἀπὸ το' ἀστοί (ἔγινε πλούσιος πωλῶν χαρταετούς) Μύκ. Ἐρχόντυνε κί ἄλλο 'κὶ καλατζεύ' μας (ἐπλούτισε καὶ δὲν μᾶς ὀμιλεῖ πλέον) Χαλδ. Θὰ πάω ν' ἀρχοντύνω Σίφν. Ἀρχοδύναν κί περηφανιφτήκαν Ἱμβρ. || Γνωμ.

Σὰν ἀρχοδύνῃ ἄνθρωπος θομπώνεται τὸ φῶς του τσαὶ δὲ γνωρίζει τὸ φτωχό, ἂν εἶναι τσ' ἀδερφός του *Ἰος

Ποῦ πεινᾷ 'ὰ ν' ἀρχοδύνῃ | μόνου ἢ πείνα τ' ἀπομένει Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Ὅπ' ἀρχονταίν' μὲ τὸ νοῦ γλήγορα φτωχαίνει Θράκ. (Καλλίπ.) Π' ἐλιγωρεῖ ν' ἀρχοντύν' σερεῖ τὴν ἐφτωδείαν (ὅστις σπεύδει νὰ πλουτήσῃ συναντᾷ τὴν πτωχείαν) Τραπ. Συνών. ἀρχονταίνω, ἀρχοντεύω, *ἀρχοντικίω, ἀρχοντινέσκω, ἀρχοντινίσκω, πλουτίζω.

ἀρχοντεύω Θεσσ. (*Ἀλμυρ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀρχοντεύουν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρχοδεύου Θράκ. (Κομοτ.)

Τὸ μεταγν. ἀρχοντεύω = εἶμαι ἀρχων, ὁ ἐν ἐπιγραφῇ Ὀλβίας. Πβ. CIG 2,2076,16.

Γίνομαι πλούσιος ἐνθ' ἂν.: Ἀρχόντεψε καὶ σήκωσε μύτι Λεξ. Δημητρ. Ἀρχόντιψι κί δὲ μᾶς κρέν' Αἰτωλ. Ζαγόρ. || *Ἄσμ.

*Ἀρχόντεψε ὁ αὐφαντὴς καὶ πάει 'ς τὰ οὐράνια καὶ κρέμοντ' ἀπ' τὸν κόλο του μασούρια καὶ καλάμια

(λέγεται σκωπτικῶς ἐπὶ τῶν ὑπερηφανευομένων νεοπλούτων) Ἄλμυρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχοντένω.

ἀρχόντι τό, Α.Ρουμελ. (Καρ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας.

Ἀρχων: Ἄσμ.

Καλῶς τ' ἀρχόντια ποῦ ῥθανε νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε
Καρ.

Ἥλιους καὶ χιόνια, | παντρεύονται τ' ἀρχόντια
Μακεδ.

ἀρχοντιά ἡ, ἀρχοντία Ζάκ. Κορσ. Πελοπν. (Λακων. Λεῦκτρ. Μάν.) Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχοδιά Μέγαρ. ἀρχοντιά κοιν. ἀρχοντιά βόρ. ἰδιώμ. ἀρχοδιά πολλαχ. ἀρχονδιά πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀρχοδιά Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρχοντιά Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰκαρ. Κάμπ. Μεγίστ. Σύμ. κ.ά. ἀρχόντια Σύμ. ἀρχογκιά Κάλυμν. Κύπρ. ἀρχοντζιά Κάλυμν. ἀρχοντιά Πελοπν. (Μάν.) ἀρχοδέ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχοντία = ἐπικράτεια ἀρχοντος, ἐπαρχία. Ὁ τύπ. ἀρχοδέ κατὰ μεταπλασμὸν ἐκληφθεὶς ὡς ὁσμῆς δηλωτικὸς. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,348.

Α) Κυριολ. **1)** Περιληπτικῶς οἱ ἀπὸ καταγωγῆς ἢ ἐπὶ πλούτῳ ἢ ἀξιώματι ἐπιφανεῖς, ἀρχοντες Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἐννεὰ χιλιάδες ἀρχοντιά πάνε νὰ πάρουν νύφη
μὲ τετρακόσια δυὸ ἄργανα καὶ χίλιους συμπεθέρους.

2) Εὐγένεια καταγωγῆς σύνθηθ.: Δὲν περνᾶν οἱ ἀρχοντιὲς
τώρα, πρέπει νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ ζήσῃ σύνθηθ. || Παροιμ. φρ.

Ἀρχοντιά 'ς τὰ φανερά | κ' ἡ κοιλιά μας ταμπουρά
(ἐπὶ πτωχοῦ καυχωμένου διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν) Λεξ.
Δημητρ. Ἀρχοντιά κι ἄδεια κοιλιά (ἐπὶ πτωχοῦ ἀνοήτως
ὑπερηφανευομένου διὰ τὸ γένος) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Τοὺ
βάρισι 'ς τ'ν ἀρχοντιά (ὑπερηφανεύθη) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
|| Παροιμ.

Ἄν χάθησαν τὰ χρήματα, ἡ ἀρχοντιά ἀπομένει
(ἡ ἀπώλεια τοῦ πλούτου δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ἀπώλειαν
τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς. Πβ. Εὐριπ. Ἀποσπ. 1051 «εἰ τοῖς
ἐν οἴκῳ χρήμασι λελείμμεθα, | ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γεν-
ναῖον μένει») ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,525

Τὸ ἔχει πάει κ' ἔρχεται κ' ἡ ἀρχοδιά 'πομένει
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θήρ.

Ἀρχοδιά χωρὶς τὰ ἔχει | τύφλα του ὁποῦ τὴν ἔχει
(ἄνευ πλούτου δὲν ἔχει ἀξίαν ἢ εὐγένεια τοῦ γένους. Πβ.
Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 37 «λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε, χρημάτων γε
μὴν | πένητες ἔνθεν ἠγένοι' ἀπόλλυται». Περὶ τῶν πολλα-
χοῦ πολλῶν παραλλαγῶν τῆς παροιμ. ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ.
2,527) Θήρ. **3)** Ἐμφάνισις εἰς ἀρχοντα ἀρμόζουσα,
μεγαλοπρέπεια κοιν.: Ἐχει μὲ ἀρχοντιά ἀπάνω του. Μπαί-
νεις 'ς τὸ σπῖτι του καὶ βλέπεις ἐκεῖ μέσα ὅλα μυρίζουν ἀρχον-
τιά. Περπατεῖ μ' ὅλη τὴν ἀρχοντιά κοιν. Ἡ-ῖ-ἀρχοδιά τοῦ
σπιθιοῦ (ἡ καλαισθησία) Κρήτ. || Γνωμ. Ἡ πάστρα εἶναι
μισὴ ἀρχοντιά πολλαχ. || Ἄσμ.

Ψιλομελαχρινάκι μου, ἐκεῖα ποῦ στέκεις στάσου
νὰ παίρῃ ὁ κόσμος ἀρχοδιά ἀπὸ τὴν ἀρχοδιά σου
Κρήτ. **4)** Λεπτότης τρόπων εἰς τὴν συμπεριφορὰν, εὐγέ-
νεια σύνθηθ.: Ἐχει ἀρχοντιά ἀπάνω του. Ἀπομακρῶ φαίνε-
ται ἡ ἀρχοντιά του σύνθηθ. || Γνωμ.

Ἀδύνατο εἶναι νὰ γενῇ χοῖρου μαλλὶ μετὰξι
καὶ τοῦ χωριάτη τὸ παιδί μὲ ἀρχοδιά καὶ τάξι
Θήρ.

Ἡ ἀρχογκιά συνήθειο κ' ἡ τάξι γονικό 'ναι
(ἡ μὲν εὐγένεια εἶναι ἕξις, ἡ δὲ τάξις κληρονομικὴ) Κά-
λυμν. || Ἄσμ.

Ὅσοι τὸν ἐγνωρίζανε τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι,
γιατ' ἦτο βρύσι τὸ ἀρχοδιάς καὶ τοῇ τιμῇ περ' βόλι
Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 82 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)
«ἦτονε τὸ ἀρετῆς πηγὴ καὶ τὸ ἀρχοντιάς ἡ φλέγα». **β)** Πληθ., φιλόφρονες περι-
ποιήσεις Θήρ.: Ἡπῆα 'ς τὸ σπῖτι του καὶ μοῦ 'καμε τόσες
ἀρχοδιὲς Θήρ. **5)** Πλούτος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὁ δεῖνα τρανὸν ἀρχοντίαν ἔδ'
(ἔχει) Τραπ. Εἰς τὸ πουργίν σας ἀρχογκιάν! (εὐχὴ) Κύπρ.
| Παροιμ. Ἡ ἀρχοντιά καὶ ὁ βῆχας δὲν περνοῦν ἀβόιστα (δὲν
δύναται ν' ἀποκρυβῇ ὁ πλούτος καὶ ὁ βῆχας) Λεξ. Μ. Ἐγ-
κυκλ.

Ἡ ψώρα μας εἶναι πολλὴ κ' ἡ ἀρχοντιά μας λίγη
(ἐπὶ πτωχοῦ ἐπιδεικνυομένου ὡς πλουσίου) Αἴγιν.

Σὰν δὲν εἶδ' ἀπὸ 'ενεά, | πῶς θὰ σοῦ πρέπ' ἡ ἀρχοντιά;
(τὰ πλούτη ἀρμόζουν εἰς τοὺς εὐγενεῖς τὴν καταγωγὴν.
'ενεά = γενεά) Κάσ.

Ἡ ἀρχοντιά 'ς τοῦ ἄλουγου κ' ἡ φτώχεια 'ς τοῦ γουμάρι
(ἀπὸ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ζῷον φαίνεται ἡ οἰκονομικὴ
κατάστασις) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἦνισαν τρεῖς 'ς σὴν ἀρχοντίαν σνερεῖ τὴν ἐφτωδεῖαν
(ὅστις τρέχει εἰς τὴν ἀρχοντίαν συναντᾷ τὴν πτωχείαν, ἦτοι
ὁ τολμῶν ν' ἀναλάβῃ μεγάλας ἐπιχειρήσεις πρὸς πλουτι-
σμὸν κινδυνεύει ν' ἀπωλέσῃ τὸ πᾶν) Τραπ.

Ἀρκως μὲ τὴν ἀρχογκιά του | τῷ ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιδικιά του
(ὁ πλούσιος ὑπερηφανεύεται διὰ τὸν πλούτον του, ὁ δὲ
πτωχὸς διὰ τὰ τέκνα του) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.

Β) Μεταφ. **1)** Ψώρα (ἡ σημ. κατ' ἀντίφρασιν) Πε-
λοπν. (Λακων.): Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀρχοντία. Μὴ πάῃς 'κεῖ, γιατ'
εἶναι ἀρχοντία. **2)** Ταχεῖα ἀναπνοή, λαχάνιασμα Νίσυρ.:
'Ο χοῖρος ἔχει ἀρχοντία.

***ἀρχοντιάκᾶ** ἐπίρρ. ἀρχοντιάκᾶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρχοντιάκός.

Κατὰ τρόπον ἀρχοντικόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχον-
τάδικα.

***ἀρχοντιάκός** ἐπίθ. ἀρχοντιάκός Πόντ. (Οἶν. Σάντ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντιά καὶ τῆς καταλ. -ιακός.

Ὁ ἀνήκων εἰς πλούσιον. Συνών. ἀρχοντικός **Α3**.

ἀρχοντίζω ΧΧρηστοβασ. Διηγ. σιάνης 139.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Προσδίδω μορφὴν ἀρχοντικὴν, πλουσίαν εἰς τι, πλου-
τίζω τι: Μόνο τὸ βλογημένο τὸ κρέας ἀρχοντίζει τὸ τραπέζι.

ἀρχοντικᾶ ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀρχοδικὰ πολλαχ. ἀρ-
χοντι'κὰ βόρ. ἰδιώμ. ἀρχοδ'κὰ Λέσβ. (Πάμφιλ.) κ.ά.
ἀρχοντικὰ Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. Συγκριτ. ἀρχοντικώτερα Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρχοντικός.

Κατὰ τρόπον εἰς ἀρχοντα ἀρμόζοντα ἔνθ' ἄν.: Ζῆ - μιλεῖ
- νύνεται - περνᾷ - φέρεται ἀρχοντικὰ σύνθηθ. || Παροιμ.

Ἀρχοντικὰ πορεύομαι καὶ σκύλλινα περνᾶω

(ἐπὶ πτωχαλαζόνων) Πελοπν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχον-
τάδικα.

ἀρχοντικᾶτα ἐπίρρ. Ζάκ. ἀρχοντικᾶτα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρχοντικός.

Ἀρχοντικά, ὁ ἰδ.

ἀρχοντίκι τό, Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχοντίκιον = ἐκκλησιαστικὸν
ἀξίωμα.

Εὐγένεια καταγωγῆς: Γνωμ.

Ἀρχοντίκι χωρὶς ἔχει, | φάκελα του ποῦ τὸ ἔχει

